

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: A.A.**, nar. ..., státní příslušnost Tuniská republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11.1.2016, čj. MV-178332-6/SO-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11.1.2016, čj. MV-178332-6/SO-2015, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), jímž bylo v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „nalézací správní orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“*), ze dne 15. 10. 2015 [pozn.:

správně 23. 9. 2015], čj. OAM-4435-24/PP-2015 (*dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“*), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*). Zároveň navrhoval vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

II.

Žaloba

Žalobce primárně naprosto nesouhlasil s důvody, pro které byla jeho žádost oběma správními rozhodnutími zamítnuta, tedy z důvodu nesplnění podmínek ust. § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobce považoval napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za vydané v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci a zároveň zcela nepřezkoumatelné a nepřiměřené. Právní zástupce žalobce zejména zdůraznil, že správní orgán I. stupně rozhodl naprosto v rozporu se skutečným stavem věci, kdy tento nejenže dostatečně nezjistil, ale dokonce učinil takové závěry, které se naprosto neshodují s realitou a jsou v přímém a zásadním rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaná pak tuto nezákonnost napadanou v odvolání zcela ignorovala a naprosto nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně aprobovala, čímž rovněž své rozhodnutí zatížila nepřezkoumatelností a nezákonností.

Z odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu vyplývá, že dle názoru správního orgánu I. stupně nebyla v případě žadatele splněna podmínka zájmu žadatele pobývat na území ČR přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU. Žalobce považoval toto odůvodnění nalézacího správního orgánu a posléze žalované za naprosto nepřípustné a absurdní, což dokazuje zejm. absence zákonného důvodu pro zamítnutí žádosti v samotném výroku napadeného rozhodnutí. Podle § 87e zákona o pobytu cizinců bylo možno žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout v případě ohrožení veřejného zdraví, zařazení do informačního systému smluvních států, obcházení zákona či nedostavení se k výsledku, odmítnutí výpovědi či uvedení nepravdivých skutečností ve výpovědích. Tyto zákonné důvody pro zamítnutí žádosti byly vymezeny v ust. § 87e odst. 1 písm. a)-d) zákona o pobytu cizinců, přičemž věta první odkazuje na ust. § 87d odst. 1 téhož zákona, které lze aplikovat obdobně a které hovoří o zátěži systému dávek, bezpečnosti státu a závažném narušení veřejného pořádku, popř. evidenci nežádoucích osob. Správní orgán I. stupně ve svém nezákonném rozhodnutí žádný konkrétní důvod ve výroku ani v odůvodnění neuvedl. Žalovaná následně tento nezákonný postup nalézacího správního orgánu aprobovala.

Správní orgán I. stupně si dle názoru žalující strany zřejmě nesprávně vyložil svůj rozsah kompetencí a, vyjma povinnosti zjišťovat případné důvody pro zamítnutí žádosti, pustil se i do rozboru subjektivních plánů účastníka řízení, kdy mu však takové analýzy zcela jednoznačně nepřísluší. Skutečnost, že žalobce hodlá na území ČR pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce, pak vyplývala nejenom ze samotného faktu, že žadatel tuto žádost podal a projevil tím úmysl pobývat na území ČR po dobu delší než tři měsíce společně se svou manželkou, ale navíc i ze skutečnosti, že jeho pobyt dobu tří měsíců v době rozhodování nalézacího správního orgánu významně překročil. Bez ohledu na výše uvedené se však žalobce důrazně ohradil proti tomu, aby si správní orgán I. stupně a následně žalovaná

osobovaly právo podmiňovat vydání povolení k přechodnému pobytu subjektivním dojmem resp. spekulacemi o dalším pobytu žalobce na území ČR. Takový postup je nejenom v příkrém rozporu s povinnostmi správních orgánů, ale zejm. se smyslem a účelem inkorporované směrnice, která má bez formálních překážek umožnit rodinným příslušníkům občanů EU soužití s nimi. Pokud si takové usnadnění překážek nalézací správní orgán představuje tak, že o žádosti ze dne 23. 3. 2015 rozhodne za půl roku, tedy při trojnásobném překročení zákonné lhůty, a to bez naprosté opory v zákonných ustanoveních a při hloubkových analýzách plánovaného budoucího života žadatele, zjevně došlo k nepochopení smyslu a účelu směrnice EU, a to jak nalézacím správním orgánem tak žalovanou, která se naprosto nedostatečným způsobem vypořádala s odvolacími námitkami, jež žalobce opětovně prezentuje i v žalobě, a zatížila tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Jak nalézací správní orgán, tak následně žalovaná naprosto bezprecedentním způsobem porušily § 3 správního řádu, když nezjistily skutečný stav věci, respektive se tímto odmítly zabývat, a rozhodly zcela v rozporu s reálným stavem věci pouze na základě nepodložených domněnek a naprosté dezinterpretace podkladů ve spisovém materiálu, kdy podklady, na základě kterých správní orgány rozhodovaly, byly zcela neaktuální a neodpovídající skutečnému stavu věci v době vydání rozhodnutí. Nalézací správní orgán kupříkladu ve svých úvahách vyšel z výsledků, které byly provedeny v jiné věci, a odmítl provést výsledek aktuální v rámci řízení o pobyt přechodný. Rovněž nalézací správní orgán dezinterpretoval zcela zkreslenou pobytovou kontrolu, která navíc nemůže mít vypovídací hodnotu takové síly jako výsledek účastníků řízení, tedy žalobce a jeho manželky, a rovněž jejich prohlášení. Žalovaná tato zcela zásadní pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravila a rozhodla rovněž naprosto nezákonným způsobem v rozporu se skutečným stavem věci.

Žalobce společně se svou manželkou přes zcela zcestná tvrzení správních orgánů dlouhodobě žije ve společné domácnosti v Karlových Varech, a to zcela prokazatelně minimálně od doby podání žádosti o přechodný pobyt, a jasně deklaroval svou vůli žít s manželkou v ČR i nadále v budoucnosti. V souvislosti s tímto žalobce navrhnul soudu provedení důkazu výsledkem své osoby a rovněž jeho manželky A.P., nar. ..., bytem totožným s žalobcem, a to z důvodu, že správní orgány jejich relevantní výsledek, reflektující stav věci v době vydání rozhodnutí, neprovedly, čímž oba účastníky řízení zásadním způsobem poškodily na jejich procesních právech, kdy tvrzení žalobce a jeho manželky a skutečný stav věci byly v příkrém rozporu se závěry jak nalézacího správního orgánu, tak žalované. Žalobce rovněž soudu doložil kopie letenek, potvrzujících jeho přítomnost na území ČR, potvrzení Karlovarského centra pro integraci cizinců o navštěvování kurzů českého jazyka a dopis manželky ombudsmanovi, kde tato popisuje pobyt svého manžela na území a rovněž jejich celkovou situaci.

Jak žalovaná, tak nalézací správní orgán učinily dle mínění žalobce svá rozhodnutí nepřezkoumatelnými, když se ani v jednom případě nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí, když správní orgán nalézací se přiměřeností rozhodnutí směrem k žalobci zabýval naprosto nedostatečně, respektive méně než povrchně, a žalovaná se již přiměřeností nezabývala vůbec. Žalovaná a nalézací správní orgán se však měly v rámci odůvodnění svých rozhodnutí přiměřeností zabývat, a to nejen k žalobci, ale i směrem k jeho manželce – občance České republiky. Žalovaná i nalézací správní orgán nejenže ignorovaly přiměřenost

rozhodnutí obecně, ale naprosto se nezabývaly přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zmíněné ustanovení zákona klade na správní orgán povinnost, dle které je správní orgán povinen v každém rozhodnutí, spadajícím pod režim zákona o pobytu cizinců, uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Pro úplnost žalobce uvedl, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje MINIMÁLNÍ množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí minimální výčet okruhů, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud se správní orgán přiměřeností rozhodnutí naprosto nezabývá. Pokud tedy meritorní rozhodnutí správního orgánu naprosto neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí tak, jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale i § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se nalézací správní orgán či žalovaná pokusily zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádaly, jednaly správní orgány v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nakonec žalobce poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti účastníka má velmi závažný dopad do jeho práva na rodinný a soukromý život, resp. do právní sféry dalších dotčených osob – rodiny žalobce. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu tak bylo zcela jistě vydáno v rozporu s uvedenými platnými právními předpisy.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil, věc jí vrátil k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení žalovaná zopakovala stav věci, z něhož vycházela při vydání napadeného rozhodnutí a který byl téměř totožně shrnut na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí, to znamená z uzavření manželství mezi žalobcem a jeho manželkou v roce 2010, z provedených pobytových kontrol a z výpovědi žalobce a jeho manželky ze dne 23. 3. 2015.

Správní orgán I. stupně na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že není naplněna podmínka úmyslu pobývat na území České republiky společně s občanem Evropské unie po dobu delší než 3 měsíce. Uvedený závěr se opíral o výpovědi obou manželů. Z výpovědi obou manželů a výsledků provedených pobytových kontrol jednoznačně vyplývalo, že účastník řízení se zdržoval převážnou dobu i nadále v Tunisu. Tvzení obsažená v odvolání tento závěr nevyvracela. Podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky tak bylo předčasné.

Ohledně námitek uvedených v žalobě žalovaná odkázala na své rozhodnutí napadené žalobou. Podle názoru žalované byl důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení

k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců naplněn. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a správně je vyhodnotil.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhl, aby soud potvrdil vydané rozhodnutí žalované a aby žalobu zamítl.

IV.

Replika

V reakci na vyjádření žalované žalobce vyjádřil svůj zásadní nesouhlas s tvrzeními žalované, setrval na své dosavadní argumentaci a nadále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

V.

Jednání před krajským soudem

Jednání před soudem se zúčastnili žalobce a jeho právní zástupce, žalovaná se předem omluvila. Zástupce žalobce odkázal na text žaloby a žalobní body konkretizoval. Žalující strana zdůraznila, že zákon o pobytu cizinců neuvádí, kdy a v jakém období má být naplněn úmysl pobytu delšího než 3 měsíce; nesplnění této podmínky tak nemůže být negativním důvodem pro zamítnutí žádosti. K námitce povinnosti rozhodovat podle aktuálního skutkového stavu zástupce žalobce doplnil odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 24/2011 ze dne 7. 4. 2011 (pozn. všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) a poukázal na to, že žalovaná i správní orgán I. stupně vycházely primárně ze dvou neaktuálních výsledků. Správní orgány nereflektovaly ani na vyjádření žalobce a jeho manželky, kteří před vydáním rozhodnutí vyrozuměli správní orgán, že žalobce již na území ČR reálně bydlí. Správní orgány vystavily žalobce situaci, kdy bez toho, aby mu zde byl pobyt udělen, cestoval tam a zpět, protože přesídlení naráz nebylo fakticky proveditelné. K námitce přiměřenosti žalující strana odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 81/2016 ze dne 25. 5. 2016, z něhož vyplývá povinnost zabývat se přiměřeností dopadů do života žadatele, ale i jeho rodinných příslušníků.

Předseda senátu konstatoval, že žalovaná ve svém vyjádření setrvala na svých závěrech a navrhl zamítnutí žaloby. Soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím, odvoláním a rozhodnutím správního orgánu I. stupně, o ostatních žalobcem navrhovaných důkazech (vyjma výsledku žalobce, na němž žalující strana netrvala) soud rozhodl tak, že je neprovede pro nadbytečnost. V konečném návrhu žalující strana navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení, jejíž výši specifikovala.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud shledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „*Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.*“

VI.1 Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Žalobce předně namítal, že správní orgán I. stupně rozhodl naprosto v rozporu se skutečným stavem věci, kdy tento dostatečně nezjistil a dokonce učinil takové závěry, které se naprosto neshodují s realitou, čímž porušil § 3 správního řádu. Žalovaná pak nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně aprobovala. Správní orgány rozhodovaly pouze na základě nepodložených domněnek a naprosté dezinterpretace podkladů ve spisovém materiálu, když vycházely z neaktuálních podkladů (výsledky v jiné věci, zkreslená pobytová kontrola, nevzetí v úvahu prohlášení žalobce). K nutnosti rozhodovat dle aktuálního skutkového stavu žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79. Žalobce přitom žije v ČR se svou manželkou minimálně od doby podání žádosti, jasně deklaroval svou vůli žít s manželkou v ČR i nadále v budoucnosti a rovněž vyrozuměl správní orgán o tom, že v ČR již žije, ještě před vydáním rozhodnutí.

Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu dne 23. 3. 2015 za účelem sloučení s občanem ČR – svojí manželkou. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem z 23. 3. 2015 a z rozhodnutí ze dne 26. 6. 2015, čj. MV-79183-6/SO-2015, které bylo zasláno žalobcovým zástupcem správnímu orgánu I. stupně dne 21. 7. 2015, vyplývá, že žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt od 2. 11. 2011 do 1. 11. 2013, ten mu však nebyl prodloužen, neboť jeho manželka získala české státní občanství. Dne 7. 4. 2015 proběhla pobytová kontrola, při níž manželka žalobce sdělila, že její manžel ten den odcestoval zpět do Tunisu, kde pracuje, a že asi jedenkrát měsíčně přilétá do ČR a oba pak bydlí společně na adrese v Karlových Varech-Tašovicích. Majitelka domu mj. uvedla, že žalobce v domě nebydlí trvale, ale dochází na návštěvu. Ve spise byly založeny (1) kopie protokolu o výsledku žadatele (tj. žalobce) ve věci správního řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 21. 10. 2013, (2) kopie protokolu o svědecké výpovědi manželky žalobce ve věci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 23. 3. 2015, (3) kopie protokolu o výsledku žadatele (tj. žalobce) ve věci správního řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 23. 3. 2015, (4) kopie úředního záznamu z pobytové kontroly ze dne 25. 2. 2015. Dne 27. 5. 2015 se podle protokolu zástupce žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 2. 9. 2015 došel správnímu orgánu I. stupně dokument označený jako sdělení informací, v němž žalobce

uvedl, že v té době bydlí v ČR, nemůže najít zaměstnání/praxi, jelikož nikdo nepřistoupí na zaměstnání bez rozhodnutí, což způsobuje rodinně materiální komplikace a stres.

Soud přisvědčil žalobci v tom, že správní orgán je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 24/2011-79 povinen rozhodovat podle skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání rozhodnutí. V odvolacím řízení pak ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu platí princip koncentrace řízení s určitými výjimkami. Žalovaná, která se zabývala odvolacími námitkami žalobce, obdobnými těm žalobním, vycházela toliko z předchozího řízení, z pobytových kontrol a z výpovědí žalobce a jeho manželky. Nijak však nezohlednila avizovanou změnu skutkového stavu (bydlení na území ČR), jak ji žalobce předestřel již dne 2. 9. 2015 po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud správní orgány chtěly setrvat na svých závěrech, bylo jejich povinností na toto sdělení reagovat a provést eventuálně novou pobytovou kontrolu a nové výsledky, aby následně mohly zohlednit změnu skutkového stavu nebo prokázat, že skutkový stav se nijak neměnil. Navíc ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovoří o tom, že cizinec hodlá na území pobývat. Jazykovým výkladem lze dovodit, že zákonodárce v tomto ustanovení směřoval do budoucnosti, k budoucímu stavu. Proto je význam výpovědí žalobce a jeho manželky v této věci tak zásadní a zjištěný skutkový stav by měl být velice aktuální.

Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že správní orgány porušily povinnost, danou jim § 3 správního řádu, tj. zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

VI.2 Absence zákonného důvodu pro zamítnutí žádosti

Žalobce dále tvrdil, že v samotném výroku napadeného rozhodnutí chyběl zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Zákonné důvody pro zamítnutí žádosti byly vymezeny v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak správní orgán I. stupně ve svém nezákonném rozhodnutí žádný konkrétní důvod ve výroku ani v odůvodnění neuvedl a žalovaná následně tento nezákonný postup aprobovala. Žalobce považoval za nepřipustné a absurdní odůvodnění rozhodnutí tím, že žalobce nesplňoval podmínku zájmu pobývat na území ČR přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU. Zákon o pobytu cizinců neuvádí, kdy a v jakém období má být naplněn úmysl pobytu delšího než 3 měsíce. Skutečnost, že žalobce hodlá na území ČR pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce, pak vyplývala nejenom ze samotného faktu, že žadatel tuto žádost podal a projevil tím úmysl pobývat na území ČR po dobu delší než tři měsíce společně se svou manželkou, ale i ze skutečnosti, že jeho pobyt dobu tří měsíců v době rozhodování správního orgánu I. stupně významně překročil. Pokud správní orgány podmiňovaly vydání povolení k přechodnému pobytu svým subjektivním dojmem o dalším pobytu žalobce na území ČR, rozhodly v I. stupni o žádosti až po půl roce a bez opory v zákoně, postupovaly dle žalobce v rozporu se směrnicí, která má bez formálních překážek umožnit rodinným příslušníkům občanů EU soužití s nimi.

Soud nejprve vycházel z toho, že mezi aplikovatelným zněním § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců v době rozhodování správních orgánů a současným zněním je ten podstatný rozdíl, že v odst. 1 přibyl písm. e), podle něž ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel „není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně

nepobývá na území“. Důvodová zpráva k novele, již byl tento důvod zamítnutí žádosti zaveden, uvádí: „Navrhuje se doplnění § 87e odst. 1 o nové písmeno e), které má odstranit pochybnosti o tom, podle jakého ustanovení je třeba zamítnout žádost v případě, že cizinec, který požádá o přechodný pobyt rodinného příslušníka, nesplňuje podmínky pro vydání povolení, tedy pokud není rodinným příslušníkem občana EU (resp. nesplňuje podmínky § 15a) nebo pokud na území nepobývá společně s občanem EU. Navrhovanou úpravou je současně odstraněna pochybnost o tom, zda je možné požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ještě před vstupem na území České republiky. Vzhledem k tomu, že podmínkou pro vydání povolení je společný pobyt s občanem Evropské unie na území, podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, resp. pobytové karty rodinného příslušníka, je možné až za společného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s občanem Evropské unie na území České republiky. Z této posloupnosti ostatně vychází též sama směrnice 2004/38/ES, když nejprve upravuje ve svém článku 5 právo na vstup a až následně pak v čl. 7 a 9 právo na pobyt po dobu delší než 3 měsíce.“

Na novelizaci zákona o pobytu cizinců již bylo odkazováno i v případech, na něž ještě nový § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nebyl aplikovatelný, avšak již byl používán k argumentaci ve prospěch zamítnutí žádosti pro nesplňování podmínky, že cizinec je rodinným příslušníkem občana EU. Srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2016, čj. 6 A 52/2013-39: „Konečně se Městský soud v Praze zabýval otázkou procesní správnosti vydaného rozhodnutí, když žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí vydané v prvním stupni zní tak, že se její žádost zamítá, ačkoliv vlastně důvod pro zamítnutí nelze podřadit pod žádné z ustanovení § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců, v nichž jsou důvody pro zamítnutí žádosti uvedeny. V tomto případě nezbyvá, než v jisté míře souhlasit se žalobkyní v tom, že ani jedno z těchto ustanovení neuvádí jako důvod pro možné zamítnutí její žádosti skutečnosti, které byly po hmotněprávní stránce shledány na straně žalobkyně, tj. skutečnost, že ona není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. [...] Městský soud v Praze nicméně po zvážení toho, zda právě uvedená procesní vada je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí [...] a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, dospěl k závěru, že zrušení napadeného rozhodnutí není na místě. Soud totiž nemohl přehlédnout současný stav platné právní úpravy, tj. ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, platné od 18. 12. 2015. Za současného stavu platné procesní úpravy by nic nebránilo žalovanému, aby o žádosti žalobkyně rozhodl stejným způsobem, tj. že by ji zamítnul.“

Vzhledem k formulaci v důvodové zprávě soud shledal, že by se i u druhé podmínky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vskutku mohlo jednat o důvod zamítnutí žádosti. Zcela zásadní je ovšem fakt, že žalobce zde již před podáním žádosti pobýval společně se svou manželkou, přičemž není dáno, jak dlouho takový společný pobyt musel trvat. Ani kdyby soud přistoupil na argumentaci novelou, že zákonodárce pouze odstraňoval pochybnosti a neměl v úmyslu podmínky zpříšňovat, nebylo by důvodné zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak učinily správní orgány.

Soud se rovněž ztotožnil s tím, že status žalobce je jiný než v jiných cizineckých věcech, neboť je manželem občana ČR/EU, a proto se na něj vztahují mírnější podmínky. Díky tomu je možné zohlednit znění čl. 9 odst. 1 a 2 směrnice 2004/38/ES, podle kterých se pobytová karta vydává „*rodinným příslušníkům občana Unie, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a jejichž plánovaná doba pobytu přesahuje tři měsíce*“ a „*lhůta pro podání žádosti o pobytovou kartu nesmí být kratší než tři měsíce ode dne příjezdu*“ (podtrženo zdejší soudem). Tím je podpořena argumentace ve prospěch neexistence určité minimální délky pobytu před podáním žádosti a také směřování zákonného ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které tuto směrnici inkorporovalo do českého právního řádu, do budoucna.

Soud proto uzavřel, že v případě žalobce nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínek § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přestože obecně by se o důvod zamítnutí žádosti jednat mohlo.

VI.3 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Správní orgány se dle žalobce nedostatečně zabývaly posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce a jeho manželky, jak ukládá § 174a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33). Pokud rozhodnutí správního orgánu vůbec neobsahovalo úvahu o přiměřenosti rozhodnutí tak, jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, jednalo se také o porušení § 3 správního řádu, jelikož nelze hovořit o tom, že se správní orgány pokusily zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádaly, jednaly správní orgány v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nakonec žalobce poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti účastníka má velmi závažný dopad do jeho práva na rodinný a soukromý život, resp. do právní sféry dalších dotčených osob – rodiny žalobce.

Soud shledal, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 81/2016-33, stanovící povinnost posuzovat dopad rozhodnutí nejen do života žadatele, ale i jeho rodinných příslušníků se samostatným pobytovým oprávněním, má v nyní projednávané věci relevanci. Vzhledem ke kompletní absenci posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů je ještě přiléhavější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, čj. 5 Azs 83/2015-31, kde se uvádí: „*Závěrem stěžovatel brojí proti tomu, že správní orgány neposoudily souladnost svých rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu je třeba korigovat názor krajského soudu, který uvedl, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem připomněl zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, „obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (...) Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných*

následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.” Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele tedy má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti povolení přechodného pobytu, byť méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je výslovně požadováno. Krajský soud tedy nemá pravdu, že je vyloučeno, leda by šlo o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“

Soud tudíž shledal, že správní orgány pochybily, když se přiměřeností ani v náznaku nezabývaly. Námitka nedostatečného posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí byla důvodná.

VII.

Rozhodnutí soudu a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitky důvodnými, zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalované, která ve věci úspěch neměla, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Tato byla stanovena ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání před soudem dne 25. 4. 2017. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla připočtena též částka 2.142,- Kč odpovídající této dani. Požadovaná odměna advokáta a náhrada hotových výdajů za repliku nebyla přiznána, neboť replika byla velice stručná a neobsahovala žádnou novou argumentaci nad rámec již dříve uvedeného. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 25. dubna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová